அடுத்து யோக முயற்சிகளுக்கு முன்பு ஓர் நல்ல இடத்தில் அமைதியான சூழ்நிலையில் அமர்ந்து கொண்டு இறைவனை மனத்தில் வைப்பது ஆசனத்தில் பொருந்துவாகும். நெடுநேரம் ஓரிடத்தில் இருந்து கொண்டு இறைவனைப் பற்றிச் சிந்திக்க வேண்டுமென்றால் அதற்குத் தகுந்தவாறு கை,கால்,உடல் உறுப்புகளை லகுவான முறையில் வைத்துக் கொள்வதே சிறந்த ஆசனமாகும்.

அடுத்து வருவது பிராணாயமப் பயிற்சியாகும். இது மனத்தைக் கட்டுப்படுத்துபவர்களுக்கு இன்றியமையாததாகும். பிராணவாயுவும் மனமும் ஒன்றோடு ஒன்று இணைந்தது. பிராணவாயுவை வசம் செய்யாமல் மனமானது வசமாகாது. பிராணவாயுவை வீண்படாமல் தடுத்தலே பிராணாயாமமாகும். முதலில் பிராணவாயுவை கட்டுப்படுத்திப் பின்னர் மனத்தைத் தன்வசம் ஆக்கிக் கொள்ள வேண்டும். சுவாசமானது இடகலை, பிங்கலை என்று கூறப்படும் இரண்டு நாடிகள் வழியாக மாறி மாறி உட்சென்று வெளிச் செல்கின்றது. இவற்றை ஒன்றுபடுத்த வேண்டும். குதிரையைக் கடிவாளத்தால் அடக்கலாம் என்றாலும் கடிவாளமே குதிரையை அடக்கிவிட்டது. வகையாகக் கடிவாளத்தைக் குதிரையின் வாயிலிட்டு அதை மாறி மாறி இழுத்தும், நிறுத்தியும், ஓட்டியும் முயன்றால் குதிரை அடங்கும். இவ்வாறே பிராணாயாமத்தால் மனத்தை வேகம் கெடுத்து ஆளலாம். இதைத் திருஞானசம்பந்தர் **"ஊனில் உயிர்ப்பை ஒடுக்கி"** என்பார். பிராணாயாமப் பயிற்சியை முறைப்படி குருவிடம் கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ளுதல் நல்லது. அவ்வாறு செய்தால் சுவாச கதிகள் முறைப்படுத்தப்பட்டு மனத்துடன் ஒன்றி நிற்கும். இதைத் திருமூலர் **"மனம் எங்குண்டு வாயுவும் அங்கு உண்டு"** என்பார். மனமும் வாயுவும் லயப்படுவதன் மூலமாகத்தான் மேற்கொண்டு தியான சாதனை புரிய இயலும்.

"ஆரிய னல்லன் குதிரை இரண்டுள
வீசிப் பிடிக்கும் விரகறி வாரில்லை
கூரிய நாதன் குருவின் அருள்பெற்றால்
வாரிப் பிடிக்க வசப்படும் தானே" **(திருமந்திரம் - 565)**

பிராணாயாமப் பயிற்சியால் உடலிலுள்ள எல்லா நாடிகளும் தூய்மை அடையும். மனம் தெளிவடைந்து புறக்கண்கள் வழியாகச் செல்வதை விட்டுவிட்டு அகக்கண்கள் வழியாகப் பார்க்கத் தொடங்கும். ஐம்புல உணர்வுகள் நீங்கிப் போகும், வெளி உலக விஷயங்களைப் பற்றிய நாட்டமும், அறிவும் குறைந்துவிடும். ஐம்புலன்களின் நாட்டம் புறப்பொருள்களை விட்டுப் பரம்பொருளின் மீது செல்லும். சோர்வு தவிர்க்கப்படும். பிராணவாயுவைக் கட்டுப்படுத்துவதால் உடலாகிய வீட்டிற்கு விரைந்து அழிவில்லை என்று திருமூலர் குறிப்பிடுகின்றார். இறைசிந்தனையும் வலுவடையும். அப்பொழுது நான் என்கிற நினைவு

குறையும். மனமானது இறைவனைத் தவிர வேறொன்றையும் நாடாத நிலையில் அமரும். இந்த நிலையை மாணிக்கவாசகப் பெருமான் **''ஊன்கெட்டு உயிர்கெட்டு உணர்வுகெட்டு என் உள்ளமும் போய்-நான் கெட்டவா''** என்று திருத்தெள்ளேணத்தில் பாடுகின்றார்.

''நாட்டம் இரண்டும் நடுமூக்கில் வைத்திடில்
வாட்டமும் இல்லை மனைக்கும் அழிவில்லை
ஓட்டமும் இல்லை உணர்வில்லை தானில்லை
தேட்டமும் இல்லை சிவனவ னாமே'' **(திருமந்திரம் - 604)**

பிராணன் என்கிற குதிரையைக் கட்டுப்படுத்துவதால் நமக்குக் கிடைக்கும் புத்துணர்வைத் திருமந்திரம் அழகாகப் பின்வருமாறு விளக்குகின்றது:-

''புள்ளினும் மிக்க புரவியை மேற்கொண்டாற்
கள்ளுண்ண வேண்டாந் தானே களிதருந்
துள்ளி நடப்பிக்குஞ் சோம்பு தவிர்ப்பிக்கும்
உள்ளது சொன்னோம் உணர்வுடை யோருக்கே''
(திருமந்திரம் - 566)

உள்ளத்தைச் சொல்லிவிட்டோம் என்று திருமூலர் கூறுகின்றார். இன்பம் வேண்டும் இன்பம் வேண்டும் என்று ஆசையை வளர்த்துக்கொண்டு பல தீய வழிகளை மேற்கொள்ளும் நாம் இதைக் கேட்டாவது உடலுக்கும் உள்ளத்திற்கும் வலிவு கொடுக்கும் ஓர் நெறியை மேற்கொள்ள இன்னும் தயங்க வேண்டுமா?

யோக நெறியில் செல்ல விரும்புபவர்கள் தன்னை அறியவும், இறைவனை அறியவும் முற்படுகிறார்கள். தனக்கும் இறைவனுக்கும் விளக்கமாக நமது உடல் இயங்குகின்றது என்பதை முதலில் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். நமது உடலிலே பல ஆற்றல்கள் இருக்கின்றன. உண்மையில் இந்த ஆற்றல்கள் இறைவனுடைய அம்சமாகிய தேவர்களுடைய இருப்பிடமாக விளங்குகின்றன என்று யோகிகள் கூறுகின்றார்கள். இந்த ஆற்றல்கள் இருக்குமிடங்கள் ஆதாரங்கள் எனப்படும். உடம்பில் மூலாதாரம், சுவாதிட்டானம், மணிபூரகம், அனாகதம், விசுத்தி, ஆக்ஞை என்று ஆறு ஆதாரங்கள் உண்டு. இவற்றிற்கும் மேலானது சகஸ்ரதளம். மூலாதாரம் என்பது அடிநிலை ஆதாரமாகும். இந்த ஆதாரச் சக்திகள் பூவிதழ்களின் அமைப்பைக் கொண்டவை என்றும், பல நிறங்களைக் கொண்டவை என்றும் யோக நூல்களில் கூறப்படுகிறது. மூலாதாரம் நான்கு இதழ்களையும் நான்கு எழுத்துக்களையும் கொண்டது. செவ்வொளி நிறமுடையது. நாற்கோணத்தில் முக்கோண வடிவமுடையது. குதத்திற்கும் குய்யத்திற்கும் இடையில் உள்ளதாகக் கருதப்படுகிறது. இறைவன் பெரும் ஆற்றலாகச் சீவராசிகளிடையே சக்தி எனும் வடிவில் தோன்றி எழும்புவது.

குண்டலினி சக்தி என்கின்ற பேருடன் விளங்கும் இடம் இதுவே. பிரபஞ்சம் இயங்குவதற்கு அடிப்படையாக உள்ள நிலை மூலாதாரமாகும். விஷய அனுபவங்களைப் பெறுவதற்குப் புலன்களைத் தூண்டிவிடும் இடம் இதுவே.

சுவாதிட்டானம் சிவப்பு நிறம் கொண்ட ஆறு இதழ்களையும், ஆறு எழுத்துக்களையும் கொண்டது. இங்கிருந்தே யோகப் பயிற்சியின் மூலம் மூலாதாரச் சக்தி மேலெழும்புவதாக யோகிகள் கூறுவர்.

மணிபூரகம் பத்து இதழ்கள், பத்து எழுத்துக்களைக் கொண்டு மூன்று வட்டங்களுடன் நாபித் தானத்தில் அமைந்துள்ளது.

அனாகதம் இருதய ஸ்தானத்தில் பன்னிரண்டு இதழ்களையும், பன்னிரண்டு எழுத்துக்களையும் கொண்டுள்ளது.

அடுத்து கழுத்துப் பகுதியில் இருப்பது பதினாறு இதழ்களையும், பதினாறு உயிரெழுத்துக்களையும் கொண்ட விசுத்தியாகும். உயிர்களுடைய சாதாரண உணர்ச்சிகள் குறைந்தும், அறிவு உதிக்கும் இடமாகவும் இது உள்ளது.

இரண்டு இதழ்களையும் இரண்டு எழுத்துக்களையும் கொண்ட ஆக்ஞை என்கின்ற இடம் புருவத்தின் நடுவில் உள்ளது. அறிவின் நிலைக்களமாக அமைந்துள்ளது. **"வேலொத்த கண்ணை வெளியில் விழித்திரு"** என்பார் திருமூலர். இங்கு உலக அறிவு மங்கி, இறைவனைப் பற்றிய அறிவு பிரகாசமடைகின்றது.

மனமானது உலக விஷயங்களைப் பற்றிச் சிந்திக்கும்போது முதல் மூன்று தானங்களில் சஞ்சரிக்கின்றது. உயர்ந்த மனோபாவங்கள் ஏற்படுவதில்லை. அலை அலையாக ஆசைகள் தோன்றிக் கொண்டே இருக்கும். அந்த நிலையில் உயிரானது உலக மயமாக குறைந்த ஒளியுடன் குணமாற்றங்களுக்கு உட்பட்டதாய், பாசங்களுடன் பிணைக்கப்பட்டதாய் நிற்கின்றது. இந்த மூன்று தானங்களிலும் மனத்தை அடக்கி ஒருமுகப்படுத்திப் பழக வேண்டும். அப்படிச் செய்யாவிடில் மனமானது பாசத்தில் உழலும். ஆனால் இந்தச் சாதனை எளிதன்று. மணிபூரகத்தானம் வரை எழும் உணர்ச்சிகளை அடக்குவது மிகுந்த அவசியமாகிறது. இதுவே அகப்பூசையில் முதலாவது கட்டமாகும்.

அடுத்து நாபிக்கு நால்விரல் மேலே உள்ள இதயத் தானத்தில் மனதை லயிக்கச் செய்ய வேண்டுமென்று யோகிகள் கூறுவர். ஆன்ம எழுச்சி ஏற்படும் முதல் ஸ்தானம் என்று இதயம் கருதப்படுகின்றது.

கழுத்துப் பகுதியிலுள்ள விசுத்தித் தானத்திற்கு ஓர் சிறப்பு உண்டு. இது சொற்கள் உருவாகும் இடம். இங்கிருந்து சொல்லை வெளிப்படுத்தும் ஆற்றலுக்கு வாணி என்ற பெயர் உண்டு. தியானத்திற்குச் சிறந்த இடமாகும்.

இருதயத்தில் இறைவனைப் பூசிக்க வேண்டுமென்று திருமூலர் கூறுவார். அப்படிச் சாதகர்கள் இறைவனை ஞானத்தால் சிந்திக்கச் சிந்திக்க உயிரிடத்திலிருந்து பாசங்கள் நீக்கப்படுகின்றன. மனத்திலே அமைதி கலந்த இன்பம் ஏற்படும். **''சடலத் தலைவனைத் தாமறிந்தாரே''** என்பார் திருமூலர்.

''நடலித்த நாபிக்கு நால்விரன் மேலே
மடலித்த வாணிக் கிருவிரல் உள்ளே
கடலித் திருந்து கருதவல் லார்கள்
சடலத் தலைவனைத் தாமறிந் தாரே'' **(திருமந்திரம் - 616)**

பிரத்தியாகாரத்தில் மனம் புலன்வழிச் செல்லாமல் தடுத்து நிறுத்தப்படுகின்றது. கீழ்நோக்கிச் செல்லாமல் மேல்நோக்கிச் செல்ல உதவுவது தாரணையாகும். இவ்வாறு செய்தால் பல காலம் வாழலாம் என்கின்றார் திருமூலர். ஒரு பொருளைப் பற்றி மாறி மாறி, விட்டு விட்டு மனமானது சிந்திக்கும் தன்மையை உடையது. தியான சாதனை வெற்றி பெறவேண்டுமென்றால் மனம் இந்த நிலையிலிருந்து விடுபட்டு வெளி வர வேண்டும். ஒரு குறிக்கோளை எண்ணி எண்ணி நீண்ட நேரம் அதிலேயே நிலைத்து இருக்க வேண்டும். இவ்வாறு செய்யும்பொழுது தான் மனம் புலன்களைப் பற்றிய சிந்தனைகளை விட்டு இறைவனுடைய அருளைப் பற்றி நினைக்கத் தொடங்கும். இந்தப் பயிற்சியில் ஈடுபட ஈடுபட மனம் தூய்மை அடைகிறது, சத்துவமயமாகிறது. மனம் நினைக்கப்படும் பொருளின் மீது நிலைபெற்று விடுகிறது, ஒன்றி விடுகிறது.

தாரணையின் முதிர்ச்சி தியானத்தில் கொண்டு விடுகின்றது.

தியானமாவது உள்முகப் பயிற்சியாகும் மனமும் சித்தமும் வெளிச் செல்லாமல் இருக்க வேண்டும். பழைய பழக்கங்கள் நீங்கி விட வேண்டும். ஐம்பூதங்கள், ஐம்புலன்கள், நான்கு அந்தக்கரணங்கள் போன்றவற்றைப் பயன்படுத்துவதைக் குறைத்துக்கொண்டு உள்முகமாகத் திருப்பிக் கொள்ள வேண்டும். அது மட்டும் போதாது. இந்தத் தியானம் இறைவனைப் பற்றிய தியானமாக இருக்க வேண்டும். அதற்கு இறைவனுடைய அருளும் தேவை. உயிர்களுக்கு எப்பொழுதுமே துணையாக இருந்துவரும் சிவபரம்பொருள் தன்னையே தியானித்துக் கிடக்கும் பக்குவ நிலையை உண்டாக்கும், மேலும் அந்தத் தியானத்திற்கான ஆற்றலையும் வழங்கும். இறைவனுடைய திருமேனி குருவின் கண் தங்கும் என்பது திருமூலருடைய உபதேசம் குருவின் உருவைத் தியானத்தின் இதயத்தில் வைத்துச் செய்ய வேண்டும் என்று திருமூலர் கூறுவார்.

''உருவாய சக்தி பரத்தியான மூன்னுங்
குருவார் சிவத்தியானம் யோகத்தின் கூறே'' **(திருமந்திரம் - 598)**

தியானத்தில் ஆழ்ந்து செல்லச் செல்ல பரம்பொருளைப் பற்றிய அறிவும் வளரும். ஆகவே, தியானமானது அகப்பூசையில் முக்கிய

கட்டமாகும். முகக்கண்களையே பயன்படுத்தி வெளிப்பொருட்கள் காட்சியை அனுபவிக்க வேண்டும் என்கிற ஆவல் குறைந்து, அகக்கண்கள் வழியாக இறைவனின் அருளைப் பற்ற வேண்டும் என்கின்ற விருப்பம் எழும். இதுவே அகக்கண் பார்வை எனப்படும். திருமூலர் இதனை **"ஒண்ணா நயனம்"** என்பார். அதன்மூலமாகக் காணப்படுவது பரம் பொருளின் சோதியாகும். பரம்பொருளின் சோதியைத் தன்னுள் உணர்வதே தியானத்தின் முடிவாகும். கண்ணப்ப நாயனார் வரலாற்றைக் கூறும் சேக்கிழார் பெருமான். கண்ணப்பர்பெருமான் யோக நிலையில் முடிவை அடைந்தபொழுது **"அங்கணர் கருணைகூர்ந்த அருள்திரு நோக்க மெய்தித்-தங்கியபவத்தின் முன்னைச் சார்பு விட்டகல நீங்கிப்-பொங்கிய ஒளியின் நிழல் பொருவு இல் அன்பு உருவம் ஆனார்"** என்றார்.

"ஒண்ணா நயனத்தில் உற்ற ஒளிதன்னைக்
கண்ணாரப் பார்த்துக் கலந்தங் கிருந்திடில்
விண்ணாறு வந்து வெளிகண் டிடவோடிப்
பண்ணாமல் நின்றது பார்க்கலு மாமே" **(திருமந்திரம் - 600)**

யோக மார்க்கத்தின் முடிவான அங்கமே சமாதி எனப்படும். தியானத்தின் முதிர்ச்சி சமாதியாகும். காய் முற்றினால் சுவைமிக்க கனியாவது போல இந்த நிலைமை இருக்கும். வெள்ளரிக்கொடி தரையில் படருகிறது, கொடியுடன் சேர்ந்திருக்கும் வெள்ளரிக்காய் முற்றிப் பழுக்கும்பொழுது கொடியை விட்டு விடுகிறது. கொடிக்கு ஆதாரமாக உள்ள தரையையே தானும் பற்றிக்கொள்கிறது. புளியங்காய் முற்ற முற்றப் பழமாகித்தான் பற்றிக் கொண்டிருக்கும் ஓட்டினைவிட்டு ஒட்டாமல் நின்றுவிடுகின்றது. சமாதியில் நிலைத்து நிற்கும் யோகியானவன் சிற்றுணர்வுகளிடமிருந்து தன்னை விடு படுத்திக் கொள்கிறான், ஆதாரத்தோடு லயித்துவிடுகின்றான். பாண்டவர்கள் எவ்வளவு துன்பங்களை அனுபவித்தபோதும் கண்ணனை ஒருபோதும் மறவாது, அவனிடமே எல்லாவற்றையும் ஒப்படைத்து நிம்மதியாக வாழ்ந்தனர். இதுவே சமாதி நிலையாகும். சிவத்தை நாடி சிவத்துடன் கூடும் நிலையே சமாதி நிலை என்பார் திருமூலர். **"பாடுறச் சீவன் பரமாகப் பற்றறக் கூடும் உபசாந்தம் யோகாந்தக் கொள்கையே"** என்பது திருமூலரின் திருவாக்கு. யோகியர் புறப்பற்றினை முதலில் நீக்குவர். பிறகு சிவபெரு மானுடைய உருவத் திருமேனியை நெஞ்சிலே தியானிப்பர், பிறகு நாபி, இரு தயம், புருவ மத்தி ஆகிய இடங்களில் பரம்பொருளுக்கு அகப்பூசை செய் வர். இவ்வாறு அகப்பூசை செய்து பேறு பெற்றவர் திருமயிலாப்பூர் வாயிலார் நாயனார் ஆவார். இவர் அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களில் ஒருவர். அவர் யோக நிலையில் பெற்ற அனுபவத்தைச் சேக்கிழார் பெருமான்.

"மறவாமை யானமைத்த மனக்கோயி லுள்ளிருத்தி
உறவாதிதனை யுணரும் ஒளிவிளக்குச் சுடரேற்றி
இறவாத ஆனந்தம் எனும் திருமஞ் சனமாட்டி
அறவாணர்க் கண்பென்னும் அமுதமைந்தர்ச் சனைசெய்தார்"

என்று கூறுவார்.

மனிதனை ஆசாபாசங்கள் ஆட்டி வைக்கின்றன. உடலின் நிலையற்ற தன்மை தெரிவதில்லை. ஐம்பொறிகள் காட்டும் அனுபவமே பிரதானமாகத் தெரிகிறது. உடலும், உடலைச் சார்ந்த இயக்கங்களும், எண்ணங்களும் மனிதனுக்குத் தான் என்கிற எழுச்சியைக் கொடுத்து தன்னுள் இயங்கும் உண்மைச் சக்தியை மறைத்து விடுகின்றன. ஆனால் இறைவன் உடலில் இயங்கும் எல்லா அணுக்களிலும் படர்ந்துள்ளான். இதைப் பற்றிய அறிவே மேலான அறிவாகும். சமாதி நிலை இந்த அறிவினை அடையச் செய்கின்றது. இந்த அறிவு பெற்ற உயிரானது பொறி வழி செல்லாது நின்று விடுகின்றது. யோகியர் மனத்தை ஒவ்வொரு ஆதாரமாக ஏற்றிக் கீழுள்ள சக்திகளின் தன்மையைக் குறைக்கின்றார்கள். சீவபோதம் குறைந்து சிவபோதம் வெளிப்படுகின்றது. மனமானது புருவ நடுவில் நின்று விடுகின்றது. இதுவே சந்திர மண்டலம் எனப்படும். இத்துடன் மனமானது நின்றுவிடக் கூடாது. இதையும் கடக்க வேண்டும். ஆதியும் அந்தமும் இல்லாத பேரொளியை நாட வேண்டும். அப்போது பேரறிவு உதயமாகிறது. இந்த நிலையை அடைந்தவர்கள் **சிவனார்** என்று அழைக்கப்படுவர். இவர்களைத் திருமூலர் **''ஏழும்பர் சென்றனர்''** என்பார்''

தோட்டத்தில் ஓர் நல்ல மாமரம் இருக்கின்றது. அதன் உச்சியில் தேமாங்கனிகள் பழுத்துத் தொங்குகின்றன. அந்த மாமரத்தின் உச்சியில் சென்று, பழுதுபடாவண்ணம், தித்திக்கும் மாம்பழத்தைப் பறித்துச் சுவைத்து உண்பதே ஆனந்தமாகும். இதைவிடுத்துச் சந்தையிலே ஈ மொய்த்துக் கிடக்கும் மாம்பழத்தை நாடிச் செல்வது பேதமையாகும். **''ஒன்று கண்டீர் உலகுக்கு ஓர் கனி; நன்று கண்டீர் நல் நமச்சிவாயக் கனி''** என்பார் திருமூலர். இந்தக் கனியைக் கவரவேண்டும். காயைக் கவரக்கூடாது. **''கனியிருப்பக்காய் கவர்ந்தற்று''**. நமது உடம்பே தோட்டம். மூலாதாரம் முதல் சகஸ்ரதளம் வரை சென்று நிற்பது மாமரமாகும். இந்த மாமரத்தைப் பற்றி மேற்சென்று பரவெளியிலே காட்சி அளிக்கும் சிவம் எனும் மாம்பழத்தைப் பறிக்க வேண்டும். பறித்து உண்பதே யோகத்தின் தலையாய அனுபவமாகும். அப்பொழுது சிவம் வெளிப்படும். இத்தகைய நிலையைத் திருமூலர் ''தூங்கலும்'' என்பார். **''தூங்கிக் கண்டார் நிலை சொல்லுவதும் எவ்வாறே''** என்றும் சொல்லுவார்.

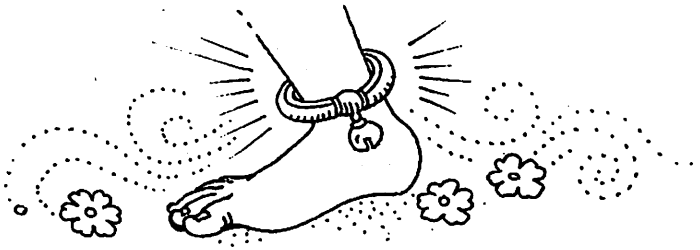
''பூட்டொத்து மெய்யிற் பொறிப்பட்ட வாயுவைத்
தேட்டற்ற வந்நிலஞ் சேரும் படிவைத்து
நாட்டத்தை மீட்டு நயனத் திருப்பார்க்குத்
தோட்டத்து மாம்பழந் தூங்கலு மாமே'' **(திருமந்திரம்...624)**

மாணிக்கவாசகப் பெருமான் யோகத்தில் சிறந்த சாதனை புரிந்தவர், யோகத்தால் இறைஞானம் பெற்றவர், சிறந்த அமைச்சர் பதவியைத் துறந்து ஓப்பிலாத் தொண்டர் பதவியைப் பெற்றவர். திருப்பெருந்துறையிலே இறைவனே இவரை ஆட்கொள்ளும் நோக்கத்துடன் குருந்த மரத்தடியில் குருவாக அமர்ந்து மெய்ஞ்ஞான போதத்தை விளக்குகின்றார். இவர் பெற்ற

சிவஞானம் இறைவனிடத்திலிருந்து குரு வழியாக வந்த மாசிலா ஞானமாகும். ஞானகுருவானவர் மாணிக்கவாசகருக்கு யோகத்தை விளக்குகின்றார். மூன்று குணங்களையும், ஐம்புலன்களையும் அடக்க வேண்டும். மூலாதாரத்திலிருந்து பிராணவாயுவை எழுப்பி, கட்டுப்பாட்டுடன் சுழுமுனை வழியாக மேலும் மேலும் உயர்த்த வேண்டும். இறைவனின் திருநடனச் சிலம்பொலியுடன் போய்ச் சேர வேண்டும். அவ்விடத்தில் ஐந்து எழுத்துக்களும், ஒரே எழுத்தாகின்ற தன்மையைக் கண்டு, இறைவனுடைய அருளைப் பெற்று இறைவனுடைய உருவத்தையும் பெற வேண்டும். எவ்வாறு என்றால் புழுவானது குளவி உரு ஆவது போல. திருப்பெருந்துறை குருவானவர் மாணிக்கவாசகருக்கு இவ்வாறு விளக்கியதாகக் கடவுள் மாமுனிவர் திருவாதவூரர்புராணத்தில் பின்வருமாறு அருளிச் செய்கின்றார்:-

"முக்கு ணம்புலம் ஐந்துடன் அடக்கி
மூல வாயுவை யெழுப்பிஇரு வழியைச்
சிக்கெ னும்படி யடைத்தொரு வழியைத்
திறந்து தாண்டவச் சிலம்பொலி யுடன்போய்த்
தக்க வஞ்செழுத் தோரெழுத் துருவாந்
தன்மை கண்டரு டரும்பெறு வெளிக்கே
புக்க அழுந்தினர் எமதுறுப் பெறுவார்
புவியில் வேட்டுவன் எடுத்தமென் புழுப்போல்".

திருமந்திர மணிமாலையில் மூன்றாம் தந்திரத்தில் யோகம் முழுமையாக விளக்கப்படுகிறது.யோக நெறியைக் கடைப்பிடிப்பதால் கிடைக்கும் பலன்கள் கூறப்படுகின்றன. உடம்பை வளர்க்கும் உபாயத்தைப் பெற்றவர் உடம்பை வளர்ப்பர். உயிரை வளர்ப்பர், அதன் விளைவாக இறை அனுபவத்தைப் பெறுவர் என்னும் கருத்துடன் திருமூலர்பெருமான் யோக நெறிக்கு மிகுந்த முக்கியத்துவம் கொடுத்துள்ளார். அனுபவம் பெற்ற பெரியோர்கள் தரும் உபதேசத்தின் துணைக்கொண்டு, இந்த நெறியை மேற்கொள்ள வேண்டும்.

16. ''சிவன் உறை சிந்தை''

சித்தம் சிவன்பால் உறைவதும், சிவம் சித்தத்தை விழுங்குவதும் யோகம் எனப்படும். யோகம் எனும் சொல் ஒரு வடமொழிச் சொல். அதற்கு இணைதல், சேருதல் என்று பொருள். பல ஆயிரம் ஆண்டுகளாக நமது ஞானிகளும், அருளாளர்களும் யோக மார்க்கத்தின் உண்மைகளைக் கண்டறிந்து தங்களுடைய அனுபவங்களை உலக ஆன்மீக வாழ்க்கைக்கு ஒப்பற்ற பரிசாக வழங்கியுள்ளனர். யோகம் ஓர் சிறந்த அருள் நிலை ஆகும். அருள் நிலை என்பது ''சிவன் அவன் என் சிந்தையுள் நின்ற'' நிலையாகும் சிவபரம்பொருள் சிந்தையுள்ளே நின்ற நிலையை உணர்ந்து, அகமகிழ்ந்து, பேரானந்தத்தில் திளைத்து நிற்கும் நிலையே யோக நிலையாகும். இதுவே சிவயோகம் எனப்படும். சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் தில்லையில் இறைவனைத் தரிசித்தபொழுது பெற்ற பேரின்பத்தைப் பேரின்ப வெள்ளம் என்றும், மாறிலா மகிழ்ச்சி என்றும் சேக்கிழார் பெருமான் விவரித்து மகிழ்கின்றார். வன்தொண்டர் தில்லையில் நடராஜப் பெருமானின் பெரும் கூத்தினைக் காண்கின்றார். அதாவது அந்த நிலையில் அவருடைய பொறிகள் அனைத்தும் கண்ணாகிய ஒரு பொறி வழியே மட்டும் செயல்படுகின்றன. அவருடைய உணர்வுகளெல்லாம் ஒருமுகப்படுத்தப்பட்டன. அவருடைய மனம், புத்தி, சித்தம் ஆகிய உட்கருவிகள் தனித்தனியே செயல்படாது அவருடைய சிந்தை வழியே செயல்பட்டன. இறைவனின் திருக்கூத்து அவருடைய சிந்தையை நிரப்பி நின்றது. அவருடைய குணங்களைப் பொறுத்தவரை, எல்லாக் குணங்களும் சாத்துவிகத்துள் அடங்கி நின்றன. ஆகவே, பிறப்பினைச் சேர்க்கும் எல்லாக் கருவிகளும் சிவன்பால் நின்று, தங்களுடைய இயல்பான போக்கினை அடக்கிக்கொண்டு, சிவத்தின்பால் அமைந்திருந்தன. கருவிகள் தங்கள் இயல்புப்படி தத்தம் வழியே செல்லும் நிலை இங்கு இல்லை. ''தானே புலனைந்தும் தன்னில் மடைமாறும்'' என்பார் திருமூலர்.

''மாறி நின்று என்னை மயக்கிடும் வஞ்சப் புலன் ஐந்தின்
வழி அடைத்த அமுதே
ஊறி நின்று என்னுள் எழும் பரஞ்சோதி....''

என்னும் திருவாசகப் பாடலும் இந்தப் பொருளையே உணர்த்துகின்றது.

சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் பெற்ற சிவானந்த அனுபவம் சிவ யோகத்தின் முடிவு என்றும், எல்லை என்றும் கருதலாம். இதைப் பற்றித் தத்துவங்கள் பல பேசலாம். விளக்கங்கள் கொடுக்கலாம், நூல்கள் பல எழுதலாம். ஆனால், சிவயோக நிலை ஓர் அனுபவ நிலையாகும். சொற்களுக்கு அப்பாற்பட்டது. இதில் நாம் தெரிந்து கொள்ள வேண்டியது ஒன்றே. சாதாரணமாக உடலோடு சேர்ந்து இயங்கும் புறக்கருவிகளும், அகக்கருவிகளும் புறத்தோற்றத்தை நாடிச் செயல்படுகின்றன. அவ்வாறு செயல்படும் வரை அவை உயிரின் உண்மை நிலையை அறிந்து கொள்ள தகுதியற்ற நிலையில் உள்ளன. திருவருளால் இதிலே ஒரு மாற்றம் ஏற்படுகிறது. கருவி, கரணங்கள் தத்தம் தொழிலிலே தொடர்ந்து ஈடுபடுகின்றன. ஆனாலும், உள்ளுணர்வு சிவானுபவத்தில் திளைக்கத் தொடங்குகின்றது. இந்த ஒரு மகத்தான மாற்றம் என்றாவது ஒரு நாள் ஒவ்வொருவரின் வாழ்க்கையிலும் நடந்தே தீரும். இறைவன் நமக்கு அருளிச் செய்துள்ள சுதந்திரத்தை, உரிமையை, ஆற்றலை, அறிவைப் பயன்படுத்திச் சிவானுபவத்தை அடைவதற்கான வழிகளிலே ஈடுபடுவதே நமது தலையாய குறிக்கோளாகும்.

இந்தக் குறிக்கோள் நம்முடைய கண்களுக்குத் தென்படுவதில்லை. ஆணவம் நமது கண்களை மறைக்கின்றது. ஒரு வகை இருள் நிலையிலேயே வாழ்ந்து வருகிறோம். எப்பொழுதும் நமது உயிருடன் சேர்ந்து கிடக்கும் ஆணவ மலம் உயிரை அதன் உண்மை நிலையைத் தெரிந்து கொள்ளா வண்ணம் மறைத்தலாகிய தொழிலைச் செய்கிறது. ஆகவே, உயிருக்குத்தான் யார், தனது இருப்பிடம் எது, தனது நோக்கம் என்ன என்ற ஒரு அறியாத நிலையே படர்ந்து கிடக்கின்றது. உயிர் என்று ஒன்றுண்டு. இறைவன் தனது பெருங் கருணையால் உயிரானது அருள் நிலையைப் பெற வேண்டுவதன் பொருட்டு, அதற்கு உடலையும் கருவிகளையும் வழங்குகின்றான். **வினைக்கீடாய் மெய்கண்டு** - என்றது திருமந்திரம்.

உயிர் ஆணவ மல மறைப்பிலிருந்து தன்னை விலக்கிக்கொள்ள வேண்டும். இதற்காகவே இறைவன் அருளால் பொறி, புலன்கள் உயிருக்கு அளிக்கப்படுகின்றன. உயிரானது சகல நிலையைப் பெறுகிறது. இது புணர்ச்சிக்கு ஏதுவான நிலை. உயிருக்கு அறிவு உண்டு. ஆனால், இது முழுமையான அறிவன்று. இறைவனுக்கு மட்டுமே பேரறிவும், பேராற்றலும் உண்டு. உயிர் பெற்றுள்ளது வெறும் சுட்டறிவு, சிற்றறிவு மட்டுமே. அந்த அறிவும் உடலுடன் கூடிய பொறி, புலன்கள் செலுத்தும் வழியிலேயே செல்கின்றது. அதனால், வினை வளருகிறது. வினை வளர்ந்தாலும் உயிருக்குச் சற்று விளக்கம் கிடைக்கின்றது. உயிர் இப்பொழுது தனது கருவிளைச் சார்ந்து நிற்கின்றது. உயிருடைய அறிவானது கருவிகள் மூலமாகக் கிடைக்கும் புறத்தேயுள்ள அனுபவங்களை மட்டுமே பெறுகின்றது. இதனால் உயிரானது தன்னிலை உணராது தான் உடலென்றே, உடலைச் சார்ந்த கருவிகள் என்றே கருதிக் கொள்ளுகின்றது. இருந்தாலும்,

இந்தக் கருவிகள் தேவைப்படுகின்றன, தத்துவங்கள் தேவைப்படுகின்றன. அவற்றின் வழியாகவே சிறிது சிறிதாக உயிருக்குத் தனது அறிவு, ஆற்றல் ஆகியவற்றின் விளக்கம் கிடைக்கின்றது. திருவருள் சேர்க்கையால் தத்துவங்கள் யாவும் நம்முடைய வளர்ச்சிக்குப் பயன்பட்டு நல்லுணர்வையும், நல் விருப்பத்தையும், நற்செயலையும், நல்ல பண்பாட்டையும் வழங்குவதற்கு ஆதாரமாகவும் உள்ளன.

உலகில் தோன்றிய ஒவ்வொருவரும் தமது கருமங்களை முடிக்க வேண்டும். அதற்கு மாயையின் சேர்க்கை தேவை.மாயையாலே மாயையை வெல்ல வேண்டும். மாயையை வெல்வது என்றால், உயிரானது தன்னிலை விளக்கம் பெற வேண்டும். தான் உடம்பல்ல, உடம்பின் கருவிகள் அல்ல என்று தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். உயிரற்ற உடம்பு ஏதும் செய்யலாகாது. உயிரோடு கூடிய உடம்புதான் உயிரின் அறிவு, ஆற்றல் ஆகியவற்றால் செயல்படுகிறது. உயிரில்லாவிடில் உடலும், கருவிகளும் வெறும் சடமே. இவ்வுயிரானது உடம்புக்கு வெளியே இருப்பதன்று. அகத்தே இருப்பது என்றும் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். இதையே திருமூலர் **"உடலோடு உயிரை ஒருபொழுது உன்னார்"** என்றார்.

உயிர் எப்பொழுதும் ஒன்றைச் சார்ந்தே நிற்பது. அறிவு குன்றிய நிலையில் புறத்தேயுள்ள பொருள்களைச் சார்ந்து நிற்கின்றது. இன்பம் அடைகின்றது, துன்பமும் அடைகின்றது. உயிரின் அனுபவங்கள் உடலுடைய அனுபவங்களாகத் தவறாகக் கருதப்படுகின்றன. உண்மையில் இவையெல்லாம் உயிரின் அனுபவங்களே. இவ்வாறு உயிர்க்கு இந்த அனுபவங்களைச் சேர்க்கின்றவன் வேறொருவன். உடம்பு சடப்பொருள். உடம்பினால் மட்டும் அனுபவம் கிடைக்காது. உயிர் சத்துப்பொருள். அறியும் தன்மையுடையது. ஆனால் உயிரின் அறிவு வியாபகமுடையது அன்று. இதன் விளைவாக உயிர் தன்னை உடலுடன் சேர்த்துத் தனது இயக்கத்திற்குக் காரணமாக உள்ள இறைவனுடன் தனக்குள்ள தொடர்பினை அறிந்து கொள்ளாமல் உலக அனுபவங்களுக்குத் தன்னை அடிமையாக்கி அறியாமையில் கிடக்கின்றது. உயிரின் அறிவுக்குள் அறிவாய் அமர்ந்து, உயிரினை அதனுடைய விருப்பம்போலே நடத்திப் பல அனுபவங்களுக்கு உயிரை உள்ளாக்கி, முடிவில் உண்மை உணர்வு பெறச் செய்கின்ற பேரறிவுப் பொருளாகிய பரம்பொருள் ஒன்று உண்டு. அந்தப் பொருள் எங்கும் நிறைந்துள்ளது. அந்தப் பெரும்பொருளே உடலுக்குள், உயிருக்குள் அந்தர்யாமியாக விளங்குகின்றது. அந்தப் பொருளே உயிரை நடத்திச் செல்லுகின்றது. இதுவே சிவம் எனப்படுவதாகும். இந்தச் சிவமானது உயிருக்கு ஒன்றாய், வேறாய், உடனாகவும் செயல்பட்டு வருகின்றது. இதை நாம் அறிவதில்லை. **"உயிருள் சிவனை ஒருபொழுதும் உன்னார்"** என்றார் திருமூலர்.

உயிர் உடலுக்கு மாறுபட்டது என்று உணர்வது முதல் கட்டம். உயிருக்கு உயிராக நிற்பது பேரறிவாகிய சிவபரம்பொருள் என்று

எண்ணிக்கொள்வது இரண்டாவது கட்டம். சிவபரம்பொருள் நமது சிந்தனைக்குள் வீற்றிருக்கின்றான். ஊனாகி, உயிராகி நிற்கின்றான். **"நினைப்பவர்கள் மனம் தன்னுள் நினைவேதானாய் நிற்கின்றான்".** நமது கருவி, கரணங்களை இயக்குவிக்கும் ஆற்றலை உயிருக்குக் கொடுக்கின்றான். கரணமெல்லாம் நீ என்று அருளாளர்கள் கூறுகின்றனர். உண்மையில் நான் என்றும், எனது என்றும் ஒன்றுமில்லை. எல்லாம் அவன் தன் விருப்பம் அன்றே. சிந்தையிலே வீற்றிருக்கும் பேரறிவுப் பொருள் அவன். மனம் போன போக்கே சிந்தை செயல்படாது, தன்னுள் அறிவுக்கு அறிவாய் வீற்றிருக்கும் பரம்பொருளை உணர்ந்துகொள்வது மூன்றாவது கட்டம். தான் உடலில்லை என்றும், அறிவுப்பொருள் என்றும், பேரறிவாகிய இறைவனால் இயக்கப்படுபவன் என்றும் நினைந்து, சிந்தையிலே தெளிவுபடுவது உயிர்களின் கடமையாகும். இதை அறியாத நிலையில் **"ஒருபொழுது உன்னார் சிவன் உறை சிந்தையை"** என்றார் திருமூலர். நற்கதி பெறுவதற்குத் தனக்கு நிலைத்த ஆதாரம் கடவுள் தான் என்கிற நினைப்பு வர வேண்டும். தன்னுள் வீற்றிருக்கும் சிவத்தை விட்டு உயிரானது தனித்து நிற்க முடியாது என்கிற உறுதியும் எழ வேண்டும். இந்த உறுதியில் சிறிதளவும் தளர்வு கூடாது. திருவடி ஞானமே நாம் பெறத்தக்க ஒன்று என்று அதைப் பெறும் முழு முயற்சியிலேயே தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொள்ள வேண்டும். தன்னைத் தான் உணர்ந்து கொள்வது அறிவு நிலையில் ஒரு முன்னேற்றம் தான். ஆனால், அத்துடன் நின்று விடக்கூடாது. அதையும் கடக்க வேண்டும்.

எல்லாம் திருவருட் செயல் என்று எண்ணி நின்றிடல் வேண்டும். அருளைப் பற்ற வேண்டும். அருளிலே அழுந்திவிட வேண்டும். ஊஞ்சல் விட்டத்தைச் சங்கிலியால் பற்றியுள்ளது. ஊஞ்சல் ஆடுகின்றோம். கயிறு அறுந்தால் ஊஞ்சல் தரையில் விழுந்து விடுகின்றது. முதலில் ஊஞ்சல் சங்கிலியால் விட்டத்தைப் பற்றியிருந்தது. இப்பொழுது நிலையாகத் தரையில் அமர்ந்துவிடுகின்றது. கருவி கரணங்களைச் சார்ந்து உயிரானது உலக மேடையில் நடை போடுகின்றது. கருவி கரணங்கள் புறப் பற்றினை நீக்கி இறை நாட்டம் செலுத்தும்பொழுது சிவமாகிய பரம்பொருள் உயிருக்கு ஆதாரமாகி விடுகின்றது. இதைத் திருவுந்தியார் **"நம் செயலற்று இந்த நாம் அற்ற பின் நாதன் செயல் தானே"** என்கிறது. இவ்வாறு உயிரின் சிற்சக்தியை, சிற்றறிவை இறையருட் சக்தியுடன் இணைத்துக்கொள்ள வேண்டும். இதுவே யோகம் எனப்படும். இயல்பாகப் பாசத்தை வளர்க்கும் கருவி, கரணங்கள் இயக்கம் உடலின் கீழ்ப்பகுதியில் அறிவையும், ஆற்றலையும் திருப்புகிறது. இதைச் செய்யாமல் கருவிகளின் இயக்கம் உயிரின் இயல்பை மேல்நிலைக்கு எடுத்துச் செல்வது யோகமாகும். இதை யோக நூல்கள் பலவாறாக விளக்குகின்றன. மூலாதாரத்திலே அடங்கிக் கிடக்கும் உயிரின் சிற்சக்தியை தியான சாதனை அடிப்படையில் மேலெழுப்பி அருட் சக்தியோடு கலக்கச் செய்வது யோகமாகும். இதனை அறிந்து முயற்சிகளை மேற்கொள்ளுதல் நான்காம் கட்டமாகும். இதனை **"ஒருபொழுது உன்னார் சந்திரப் பூவையே"** என்றார் திருமூலர். தியான சாதனையின் நான்கு கட்டங்களையும் தெளிவாக விளக்கி விடுகின்றது பின்வரும் திருமந்திரம்:

"ஒருபொழுது உன்னார் உடலோ (டு) உயிரை;
ஒருபொழுது உன்னார் உயிருள் சிவனை;
ஒருபொழுது உன்னார் சிவன்உறை சிந்தையை;
ஒருபொழுது உன்னார் சந்திரப் பூவையே". (திருமந்திரம் - 601)

ஆகவே, உண்மை யோகம் நன்குணர்ந்த உயிரானது சிவானுபவத்தில் திளைத்து நிற்பதே ஆகும். மனம் செல்லும் போக்கே போகாது மனதை அடக்கப் பயில வேண்டும். மனம் புறத்தே போகாது அடங்கி, ஒரு குறியில் நின்று சிவத்தின் தோற்றத்தையும் சிந்திக்க வேண்டும். அந்தச் சிந்தனை இடைவிடாமல் இருக்க முயற்சிகளை மேற்கொள்ள வேண்டும். பழைய வினைகளின் வலிமை காரணமாக மனம் அவ்வப்பொழுது செம்பொருளைப் பற்றிய சீரிய சிந்தனையிலிருந்து விலகி, உலகத்தின் மீது தனது நாட்டத்தைச் செலுத்தும். அவ்வாறு இல்லாமல் அதற்குத் தடை போட வேண்டும். மேலும் மேலும் தியான மூர்த்தத்தின் பால் மனதைச் செலுத்த முயல வேண்டும். இது நினைத்தமாத்திரத்திலேயே நடந்து விடாது. திருவருளே மனத்திற்கு பக்குவத்தையும், வலிமையையும் கொடுக்கும். உலகப் பொருட்களின் மீது பற்றினைப் படிப்படியாகக் குறைத்து, அவற்றின் மீது சாராமல் தான் வணங்கும் உருவத் திருமேனியைத் தியானத்தில் வைத்து நிற்பது ஒரு படியாகும். கடவுளை உணரவொட்டாமல் தடுக்கும் கவலைகள் தியானத்திற்கு ஊறு விளைவிக்கும். ஆனால், அதற்காகத் தளர்ந்து விடாமல் ஒரே குறிப்பாக நிற்க வேண்டும. திருவடி ஞானத்தையே தலையாய கோட்பாடாக உள்ளத்தில் வைத்து இடைவிடாமல் நிற்கும்பொழுது கருவி, கரணங்கள் உலகப் பற்றினை நீக்கிக் கொண்டு, தியான மூர்த்தியின் திருவுருவில் அழுந்தும் என்று அருளாளர்கள் கூறுகின்றார்கள். இயமம் முதல் எல்லாவித வாழ்க்கைக் கோட்பாடுகளையும் அனுசரிக்க வேண்டும். திருவடி ஞானத்தையே தலையாய கோட்பாடாக உள்ளத்தில் வைத்து இடைவிடாமல் நிற்கும்பொழுது கருவி, கரணங்கள் உலகப் பற்றினை நீக்கிக் கொண்டு, தியான மூர்த்தியின் திருவுருவில் அழுந்தும் என்று அருளாளர்கள் கூறுகின்றார்கள். இயமம் முதல் எல்லாவித வாழ்க்கைக் கோட்பாடுகளையும் அனுசரிக்க வேண்டும். தொடர்ந்து சிவபரம்பொருள் மீது அசையாத, மாறாத பற்றினைக் கொள்ளும்பொழுது உயிர் சமாதி நிலைக்குச் செல்லுகின்றது. பல தடைகளைத் தூக்கி எறிந்து, தொடர்ந்து உயிரானது பரம்பொருளை நாடும் நிலை ஆதார யோகம் என்று கூறப்படுகிறது.

"சார்புணர்ந்து சார்புகெட ஒழுகின் என்றமையால்
சார்புணர்தல் தானே தியானமுமாம்-சார்பு
தொடஒழுகின் நல்ல சமாதியுமாம் கேதப்
படவருவ தில்லைவினைப் பற்று".

(திருக்களிற்றுப்படியார் - 34)

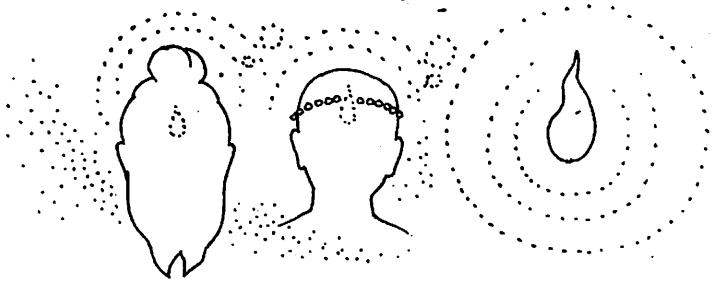
ஆதார யோகமாவது சிறு குழந்தையின் தாயார் குழந்தையின் கையைத் தூக்கி, அந்தக் கையாலேயே வானத்தில் உளள சந்திரனைக் காட்டுவது

போலாகும். கண்ணிற்கு உடனடியாகப் படாத ஒரு நட்சத்திரத்தைக் கிட்டத்தில் தெரியும் மரக்கிளை ஒன்றைக் காட்டி அதன் வழியே தெரிவிப்பது போலாகும். ஆதார யோகத்தில் உயிரின் அறிவு பயன்படுகின்றது. கருவிகளை நீக்கிக் கரணங்களோடு நின்று செல்வது. ஆனால், அந்த உயிரைப் பற்றிய நினைப்பும் நீங்க வேண்டும். சிவத்தைப் பற்றிய எண்ணம் உயிருக்குள் நிரம்பி நிற்க வேண்டும். எங்கும் வியாபகமாய் உள்ள சிவத்தினுள் உயிர் அடங்கி நிற்க வேண்டும். உயிரை ஆதாரமாகக் கொள்ளாமல், அல்லது உயிரினுடைய நினைப்பை நிலைப்படுத்தும் தியானமூர்த்தத்தின் ஆதாரமில்லாமல், சிவமாகிய பரம்பொருளைக் கொண்டு, ஆதாரமாக வைத்து, அந்த அறிவினைத் தான் மறைத்துவிடுவது நிராதார யோகமாகும். கருவி, கரணங்கள் அனைத்தும் நீங்கித் திருவருட் குணத்தால் செய்வது. யாதொருவிதமான ஆதாரத்தையும் பற்றாமல் சிவாதாரமாய், சிவஞானத்தால் ஒன்றுபட்டு நிற்கும் முறை நிராதார யோகமாகும். **"நிற்கும் பொருளுடனே நிற்கும் பொருளுடனாய் நிற்கை நிராதாரமாம்"** என்பது திருக்களிற்றுப்படியார்.

சீவன் முக்தர்களான அவர்கள் வாழ்நாள் முழுவதும் இறைவன்தாள் பற்றி, சிந்தையை அவ்வாறே நிரப்பி, வீடு பேறு பெற்ற செல்வர்கள் என்று திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி கூறுகின்றது. **"நாதாந்த தாரணையால் சிவத்தடைந்த சித்தத்தார்"** என்கிறார் சேக்கிழார் பெருமான். இவர்கள் அடைந்திருப்பது ஞான யோக நெறியாகும். அதாவது தங்களுடைய சிந்தையிலே சிவத்தை உணர்ந்து, கலந்து, தன்னை மறந்திருக்கும் நிலையாகும். இத்தகைய சிவ யோகமே மெய்ம்மை என்கிறது திருக்களிற்றுப்படியார். அவர்களே போற்றுதலுக்குரியவர்கள்.

"காரணபங் கயமைந்தின் கடவுளர்தம் பதங்கடந்து
பூரணமெய்ப் பரஞ்சோதி பொலிந்திலங்கு நாதாந்தத்
தாரணையாற் சிவத்தடைந்த சித்தத்தார் தனிமன்றுள்
ஆரணகா ரணக்கூத்த ரடித்தொண்டின் வழியடைந்தார்".

(பெரியபுராணம் - 4157)

17. "வென்ற ஐம்புலனால் மிக்கீர்"

பல பிறவிகளை எடுத்து, இன்பத் துன்பங்களை நுகர்ந்து, பல அனுபவங்களைப் பெற்று, வினைகளுக்கு ஏற்ப உயிர் படிப்படியாகப் பக்குவ நிலையை அடைந்து, காலப்போக்கில் மலங்களின் வலிமை குறைந்து, இறைவனை நாடி, தன்னைத் தூய்மைப்படுத்திக் கொள்ளத் தொடங்குகின்றது. **"எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்து இளைத்தேன் எம்பெருமான்"** என்கிறார் மாணிக்கவாசகப் பெருமான். ஏதோவொரு காலக்கட்டத்தில் உயிரானது உலக அனுபவங்களை அறவே வெறுத்து, உள்ளத்தின் அனுபவங்களில் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொள்கிறது. மாயத்திரை விலகுகிறது. அருள் வீழ்ச்சி தொடங்குகிறது. இதுவரை கருவி கரணங்களே எல்லாமும் என்றும், அவற்றைத் தவிர வேறொன்றும் இல்லை என்றும் கருதி வந்த உயிரானது இன்று அவற்றிற்கு அப்பால் இருக்கக்கூடிய அகக்காட்சியை உற்றுநோக்க ஆயத்தமாகிறது. இறைவனுடைய மறைப்புச் சக்தி அருட்சக்திக்கு இடம் கொடுக்கிறது. அருட் சக்தியானவள் உயிருக்குத் தெளிவினைப் பிறப்பித்து, தன்னை நாடி இன்பமடையும் பாதையின் முதற்படியில் ஏற்றி வைக்கிறாள்.

இதெல்லாம் என்ன அவ்வளவு எளிதாக நடந்து விடுகின்றதா? நம்மைப் பொறுத்தவரை மேலே கூறப்பட்ட உணர்வுகள் ஏதோ புராணக்கதையில் படிப்பது போல் தோன்றுகின்றதேயொழிய இயலாத நிலையில் நாம் எல்லோரும் இருக்கின்றோம். இதற்கெல்லாம் அடிப்படைக் காரணம் உயிரைத் தொன்றுதொட்டு கட்டுப்படுத்தி வருகின்ற மூலமலமாகிய ஆணவ மலம் என்று அருளாளர்கள் நமக்கு விளக்குகின்றார்கள். ஆணவ மலம் தான், தனது என்கிற உணர்வை உருவாக்கி உண்மையை மறைக்கச் செய்கின்றது. உயிரை இறைவனிடமிருந்து பிரித்து வைக்கின்றது. உயிருக்கு முன்னே ஒரு மாயத் திரையைப் போட்டு, உயிரை இறை அனுபவத்திலிருந்து நீக்கி விடுகின்றது. உயிரானது, உடல், உடலைச் சார்ந்த கருவிகள் ஆகியவற்றுடன் சேர்ந்து சகல நிலை பெற்றிருக்கும்போது ஆணவ மலம் உடலும், உடலைச் சார்ந்த கருவிகள் தவிர வேறில்லை என்கிற விபரீத உணர்வை ஏற்படுத்தி விடுகின்றது. பொறிகளும், புலன்களும் செல்லும் வழியே உண்மை, மற்றவையெல்லாம் பொய் என்கின்ற ஒரு தவறான கருத்தை ஆணவ மலம் உள்ளத்திலே பதித்து விடுகிறது. பொறிகளும் புலன்களும் ஏதோ தானே இயங்கும் ஆற்றல் பெற்றவை என்கிற ஒரு

மயக்கம் உயிரைச் சூழ்ந்து கொள்கிறது. உயிருக்கு இருப்பதோ சிற்றறிவு. தானே அறிந்து கொள்ளும் நிலையில் இல்லை. இறைவன் அறிவித்தால் தான் அறிந்து கொள்ளும் ஆற்றல் பெற்ற நிலையில் உள்ளது. மேலும், எல்லாவற்றையும் அறிந்து கொள்ளும் ஆற்றலும் கிடையாது. தான் சார்ந்த பொருட்களைப் பற்றி மட்டுமே தெரிந்து கொள்ளும் ஆற்றல் கொண்டது. இத்துடன் ஆணவ மலத்தால் அறியாமை என்கிற ஒரு இருள் உயிரைச் சூழ்ந்து, படர்ந்து கிடக்கின்றது. உயிரின் சிற்றறிவு ஆட்டிச் செல்வார் வழி நின்று ஆடுகிறது. ஐம்பொறிகளும், ஐம்புலன்களும் புறப்பொருள்களோடு ஒன்றிக்கொள்ளும்பொழுது அந்த அனுபவத்தால் உயிர்க்குக் கிடைக்கும் பொருள் ஞானம் பரம்பொருள் ஒன்று இருப்பதை மறைத்து விடுகின்றது. இந்த நிலையில் உலக இயக்கமே உண்மை. மற்றதெல்லாம் பொய் என்கிற தவறான கருத்து நமது மனதில் புகுந்து அந்த உலக இயக்கத்தை வலுப்படுத்தும் எல்லா முயற்சிகளையும் எடுக்கத் தோன்றுகிறது. நாம் பொறி, புலன்களை நடத்திச் செல்வதற்குப் பதிலாக அவை நம்மை நடத்திச் செல்வதே நம்முடைய வாழ்நாள் அனுபவமாகின்றது. இதை நாம் தவறாக எடுத்துக் கொள்வதில்லை. இவ்வாறு செய்வது தான் உலக நாகரிகம் என்றும், உலக வளர்ச்சி என்றும் தவறாகப் புரிந்து கொள்ளும் தன்மை நம்மை ஆட்டிப் படைக்கின்றது. புலன்களை வெல்லும் ஆற்றலைத் தானே பெறவில்லை என்கிறார் திருமூலர் பெருமான். **"வெல்ல கில்லேன் புலன் ஐந்துடன் தன்னையும்."** **'என்னே இம்மாயையின் கீழ்மை'** என்பார் திருமூலர் பெருமான். குயிலொன்று தனது முட்டையைக் காக்கைக் கூட்டினில் இட்டது. காக்கைக்குத் தன் முட்டை என்றும், குயிலின் முட்டை என்றும் வேற்றுமை பார்க்கத் தெரியவில்லை. அதனுடைய அறியாமையே அதற்குக் காரணம். குயில் முட்டையையும் பேணிக் குஞ்சு பொரித்து குயிற் குஞ்சைக் காத்து வருகிறது. அறியாமையே இந்த மயக்கத்திற்குக் காரணம்.

"குயிற்குஞ்சு முட்டையைக் காக்கைக் கூட்டிட்டால்
அயிர்ப்பின்றிக் காக்கை வளர்க்கின் றதுபோல்
இயக்கில்லை போக்கில்லை ஏனென்ப தில்லை
மயக்கத்தால் காக்கை வளர்க்கின்ற வாறே".

(திருமந்திரம் - 488)

ஆழ்ந்து பார்த்தால் நமது கல்வி, கலை, நாகரிகம், வளர்ச்சி போன்றவையெல்லாம் உடலையும், உடல் அனுபவங்களையும் மையமாக வைத்தே உயிருக்கு விஷய அனுபவங்களை அள்ளித் தருகின்றன. இது தேவைதானா என்று நாம் ஒரு போதும் சிந்தித்துப் பார்ப்பது இல்லை. ஆணவ மலம் தனது வலிமையால் அது போன்ற சிந்தனை எழுவதற்கே இடமில்லாமல் செய்து விடுகின்றது. இவற்றைப் பற்றி நினைத்துப் பார்க்க வேண்டுமென்றால் அருள் உணர்வு பிறந்தால் தான் முடியும். தாயின் உடலில் கருவாகி, இந்தப் பூமியிலே பிறந்தது முதல் இந்த உடலை விடும் வரை எத்தகைய ஆபத்துக்களிலிருந்து தப்பிப் பிழைத்து வர வேண்டியிருக்கிறது